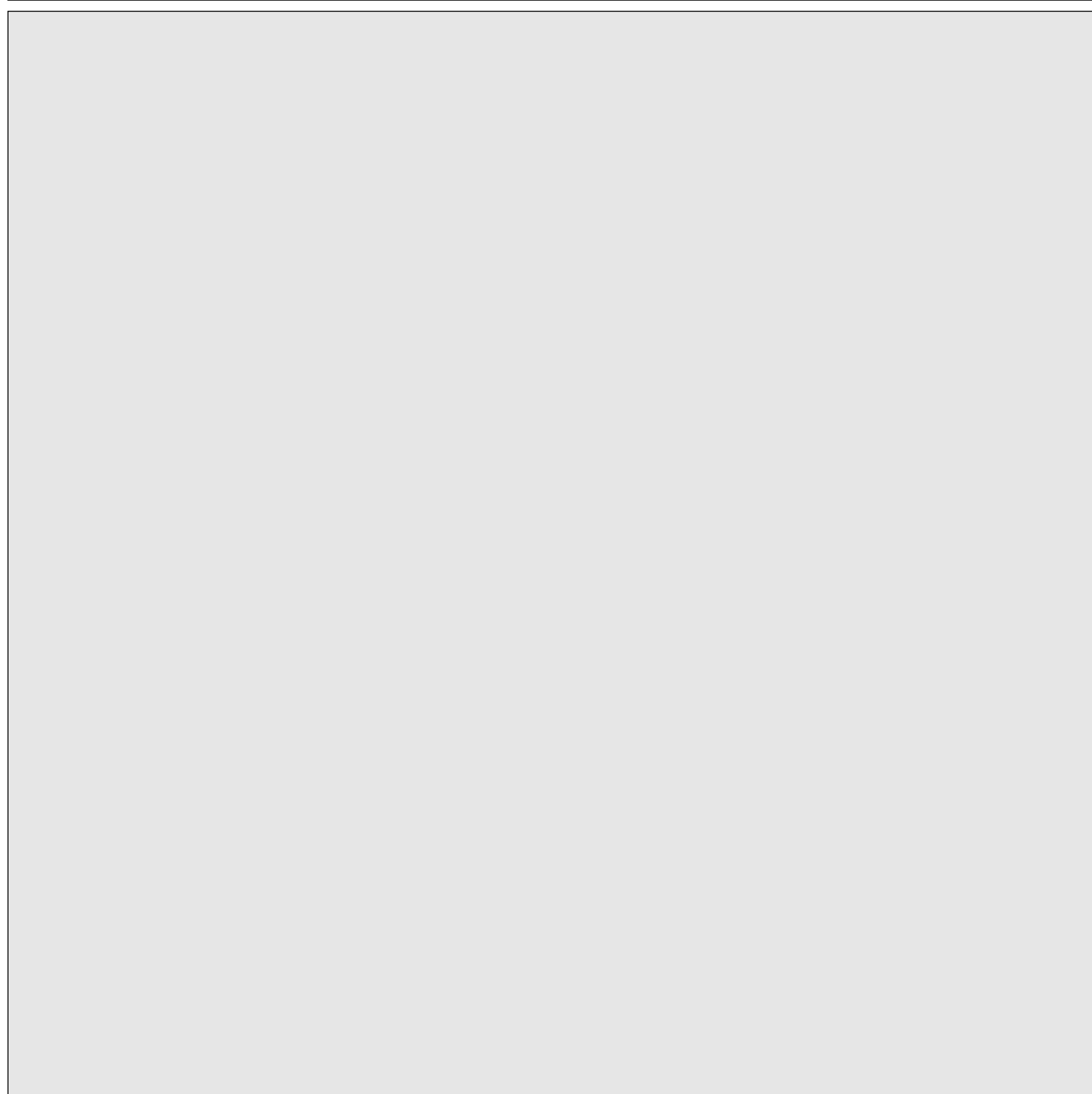

18. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

30. DUBEN 1995

NAD DOPISEM SVATÉHO OTCE KNĚŽÍM K ZELENÉMU ČTVRTKU 1995

Svůj dopis uvádí Sv. otec slovy polské mariánské písně: „*Čest Marii, čest a sláva... Ten, jenž stvořil svět tak krásný, ctěl v ní matku svou, miloval ji jako matku, byl jí poslušný, zachovával každé její slovo, i když byl Bohem.*“

1. Papež tato slova cituje proto, že chce hovořit na téma: **význam ženy v životě kněze** - a to v souvislosti s tím, že celý tento rok je **rokem ženy**.

Každý z nás vděčí za život matce. Ona nás počala ve svém lůně, zrodila nás v bolestech. - Také Boží Syn přijal tělo z Marie Panny, poté co ona vyjádřila svůj souhlas: „*Ať se mi stane podle tvého slova.*“

Kolik z nás **vděčí právě matce za své povolání ke kněžství**. Zkušenosti dokazují, že velmi často touha matky živená v srdci po léta modlitbami, důvěrou a pokorou, předchází rozhodnutí syna ke kněžství a přináší ovoce v pravý čas.

2. Sv. Otec vyslovuje naději, že právě v tomto roce bude znovu v církvi pročitán jeho **apoštolský list z roku 1988 *Mulieris dignitatem* o důstojnosti ženy**. *Právě Matka Boží je pramenem inspirace* pro pochopení tohoto poslání, a to jak pro život jednotlivců, tak národů. A zcela specifickým způsobem promlouvá i ke kněžím.

3. Na Zelený čtvrtek se v liturgii zpívají slova: Ave verum Corpus natum de Maria Virgine, vere passum immolatum in cruce pro homine. Cuius latus perforatum fluxit aqua et sanguine. Esto nobis praegustatum mortis in examine. O Jesu dulcis, O Jesu pie, O Jesu, filii Mariae!

I když tento text nepatří přímo do liturgických textů tohoto dne, je s nimi v úzkém významovém sepětí.

Při poslední večeři ustanovil Kristus svátost kněžství. Následující triduum má svůj střed: Kristovo Tělo. Vezměte a jezte, toto je mé Tělo... toto je kalich mé Krve... Je třeba si uvědomit: **Toto Tělo přijal z Marie Panny, tato Krev přísluší Tělu přijatému z Marie Panny**. Zmučené

a probodené Tělo na kříži za spásu lidstva se stává pro nás v Eucharistii svátostí věčného života, pokrmem na cestě k věčnosti. Hymnus Ave verum se tak stává současně *hymnem eucharistickým i mariánským*.

I když se v dnešní liturgii nehovoří výslovně o Marii, v *den Velkého pátku stojí pod křížem spolu s apoštolem Janem*. Bylo by těžké nevnímat její přítomnost při ustanovení

vy matky se vynořuje pojem sestra.

Mnozí z kněží mají sestry ve své rodině, od dětství jsme se setkávali s dívkami, pokud ne v rodině, pak v sousedství, ve škole, v dětských hrách. *Smíšené společenství má nesmírný význam při formaci osobnosti chlapců a dívek, a to podle Božího plánu s člověkem*. Povolání k manželství vyžaduje předem prostředí, kde spolu žijí jak muži, tak ženy.

Je tu však i *povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu*. A to se nemá rozvíjet v izolaci. Každý kandidát kněžství, když přestupuje práh semináře, má za sebou zkušenost života v rodině a ve škole, kde se setkával s mnoha mladými lidmi stejného věku a obojího pohlaví. Aby mohl žít svůj celibát zralým způsobem a bez obtíží, **je obzvláště důležité, aby hluboko v sobě rozvíjel obraz ženy jako sestry**. V Kristu jsou muži a ženy bratřími a sestrami *nezá-*

„*Lidské dějiny jsou v neustálém pohybu; časy se mění, zaznamenávají se nové výdobytky a pokroky, ale nová trápení se vynořují na horizontu lidstva, které je stále na pochodu. Kristova pravda však osvětluje a zachraňuje, přetrvává v proměnách událostí. Zmrtvýchvstalý je Pánem dějin.*“

Milovaní bratři a sestry! Ať jsou velikonoce pro vás a pro všechny lidi svátky radosti a naděje. Odvaha víry ve vzkříšeného Krista ať dává překonat obtíže každodenního života.

S těmito city vám všem přeji požehnané velikonoce v Kristu našem Pánu.“

Jan Pavel II. na generální audienci
12. dubna 1995

(*velikonoční poselství Svatého otce přinášíme na str. 13 - 14*)

Eucharistie, která anticipuje, předjíhá utrpení a smrt Těla Kristova, které ve chvíli Zvěstování přijala Maria, Matka Božího Syna.

Pro nás kněze je Poslední večeře vpravdě **svatou chvílí**. Ta má křesťanský charakter. **My přijímáme své kněžství od Krista Velekněze**. A kdykoli si uvědomujeme, že **obětujeme Jeho Tělo a Krev**, lze v té chvíli zakoušet a rozpoznat i **blízkost jeho Matky**. Matka dala život synovi, aby on jej mohl dát druhým: *I naše matky nám daly život, abychom se darovali ve službě*. I za naším povoláním, které je **Božím darem**, je skrytá přítomná *láska našich matek*. Lze říci, že *mateřství a ženství je v pravdivé a důvěrné spojitosti se svátostí kněžství*, které slavíme znovu každý rok právě o Zeleném čtvrtku.

4. Ježíš byl jediným synem Mariiným vzhledem k tajemně výjimečnému božství Vtěleného Slova. Na druhé straně právě *on rozmnožil rodinu Božích dětí o bezpočet svých bratří a sester*. Všichni pokřtění se stáváme v Kristu bratřími a sestrami.

A zde jde o další bod ve vztahu mezi kněžími a ženami. Vedle posta-

visle na způsobu svazku v rodinném příbuzenství. Zde jde o univerzální svazek, ve kterém *kněz naplňuje své duchovní otcovství*.

5. Žena jako sestra zjevuje zvláštním způsobem duchovní krásu ženství. A pokud kněz postupně rozvíjí tímto směrem svůj přístup k ženám, pozná, že jeho služba je ze strany žen přijímána s velkou důvěrou, a to bez ohledu na jejich věk a životní situace. *Žena jako sestra - nese v sobě garant nesobeckosti: ve školách, nemocnicích, vězeních a jiných sociálních odvětvích*. **Rozvíjí duchovní mateřství, i když zůstává svobodná**. Tento dar ženství ve smyslu „sestra“ prozařuje lidskou existenci, probouzí nejlepší city, jakých je lidské bytí schopné, a vždy za sebou zanechává vděčnost za prokázané dobro.

Tak se obě dimenze, *matka a sestra*, stávají základními i ve vztahu kněze k ženám. Každý kněz je osobně odpovědný za to, aby v sobě autenticky **rozvíjel vztah bratra**, a to bez dvojsmyslnosti. Tudy vede cesta. Apoštol Pavel povzbuzuje Timoteje, aby jednal *„se staršími ženami jako s matkami, s mladšími jako se sestrami, vždy s čistou myslí“* (1 Tim 5,2).

V tomto pohledu má být důstojnost žen jako sester vnímána a pěstována. Ať už jde u nich o povolání k manželství nebo k celibátu, **oba dary mají být s velkou péčí pěstovány**. Každé představuje zvláštní charizma, které se máme s pomocí Boží milosti učit naplňovat.

Povolání k celibátu vyžaduje vědomou bdělost nad svými city i celkovým chováním. *Pokud by ve vztahu s ženou byl dar a volba celibátu ohrožen, je třeba, aby kněz bojoval se vši závažností o věrnost svému vlastnímu povolání.* Zde nejde o to, že by manželství samo o sobě nebylo dobré, zde jde o jasné vědomí, že *opustit svou cestu znamená zrušit slovo dané Bohu.*

Prosba „Neuveď nás v pokušení“ je v současném světě velmi aktuální. Prvky hedonismu, sebestředného zaměření a smyslnosti, pornografie a snížení důstojnosti ženy nevedou k posílení manželské věrnosti ani celibátu. Právě dnes, o Zeleném čtvrtku, papež drahým bratřím kněžím dává svou **povzbuzující výzvu**, aby zůstali věrni daru celibátu, ve kterém je obsažen duchovní poklad, náležející každému z nás a celé církvi.

Zvláště máme myslet na bratry, kteří v této oblasti mají potíže, a na ty, kdo kvůli ženě opustili kněžskou službu. **Svěřme je do péče Matky kněží a přimlouvám bezpočtu svatých kněží v celých dějinách církve,**

ve, ať dostanou milost návratu ke své první lásce. Papež potvrzuje, že takové návraty nejsou ani dnes vzácné, protože Bůh zůstává věrný svému slibu, který dal knězi při svěcení.

6. V dalším odstavci svého dopisu Sv. Otec hovoří, že *stejně mužům jako ženám přísluší všeobecné kněžství. Ženám jako mužům přísluší poslání prorocké, kněžské a královské.* Zmiňuje se o dalších výrazných postavách žen v Písmu: Samaritánka, Marta a Marie, ženy v blízkosti Ježíšovy křížové cesty a smrti, ženy jako první zvěstovatelky jeho vzkříšení.

7. Co se týče *služebného kněžství*, jsou k němu připouštěni jen muži. **Znamená to diskriminaci žen? Na-prosto ne. Zde nejde o vládnutí, nadřazenou moc a dominující postavení, ale o službu.** I večeřadlo na Zelený čtvrtek zjevuje společenství Ježíše výlučně s apoštoly při ustanovení služebného kněžství. Ba co víc. *Syn člověka přišel nejen, aby sloužil, ale aby dal život jako výkupné za všechny.*

Tento odkaz si dnes uvědomujeme. *Jsmo ve službě lidu Božího.* Nese-me dál jeho poslání se vši závažností.

8. *Ale i Maria byla „služebná Páně“.* Tento postoj obohacuje naši službu o nový aspekt, o příklad Ma-

riin. *Svěříme-li své kněžství jejím rukám, jejímu srdci, pak bude i naše kněžství schopné otevřít se správně každému, stane se v plném rozsahu plodným a spásanostným.*

Ať požehnaná Panna shlédne s obzvláštní láskou na každého z vás, milovaní synové, říká v závěru Sv. Otec. **Ať inspiruje ve vašich srdcích zanícenou touhu po svatosti.** V exhortaci Pastores Dabo vobis byla slova: *Nová evangelizace vyžaduje nové evangelizátory, a těmi se stanou jen kněží, kteří berou vážně své kněžství jako cestu ke svatosti.*

Zelený čtvrtek nás vede zpět k prameni našeho kněžství a připomíná nám úsilí o svatost. Proto se jeví Svátému Otci velmi vhodné, aby skrze Kongregaci pro klérus byl realizován podnět **slavit v každé diecézi slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně jako Den posvěcení kněží** (případně jiný vhodný den s ohledem na místní a pastorační podmínky).

Poslední věta listu zní: **Nad vámi všemi vzývám ochranu Marie, Matky církve, matky kněží a s velkou láskou vám udělují požehnání.**

25. března

v den slavnosti Zvěstování Páně.

(komentář zpracoval biskup Josef Hrdlička)

(zvýrazněni v textu - red. Světla)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Slovo na neděli
Třetí neděle velikonoční „C“

NÁSLEDUJ MNE!

Rozjímání na úryvkem
Jan 21, 1-19

Děti, máte něco k jídlu?

Úryvek z Janova evangelia, který se předčítá tuto neděli, je lidsky dojmavý, historicky významný a duchovně bohatý.

Věnuješ-li mu chvíli času a soustředěnosti, nebudeš litovat.

Otevři Nový zákon a přečti si znovu ty vzrušující verše.

Vrať se na břeh Genezaretského jezera. Vydej se s Petrem a jeho druhy na lov a prožij s nimi tu marnou celonoční námahu. Jistě si vzpomínáš, co se stalo před třemi roky: podobná situace byla předehrou k zásadní změně jejich života: tehdy opustili všechno a šli za Ježíšem. Mezitím však byl jejich Mistr ukřižován, ukázal se jim sice dvakrát po svém zmrtvýchvstání, ale nyní jsou opět bezradní. Vrátili se ke svému povolání, a hned první lov končí opět

neúspěchem. Co bude dál?

Svítá nový den.

Čeká je překvapení. Na břehu stojí Pán, kterého nepoznávají. Poslouchej dobře, jak něžně oslovuje ty tvrdé muže po celonoční marné dřině: „Děti, nemáte něco k jídlu?“ Ten, který je dárce všeho, přichází jako prosebník. Můžeš to pochopit?

„Nemáme.“ Zkus domyslet, co všechno se skrývá v tom slůvku.

Bezradnost, lítost, stud i prosté doznání: „Jsme v koncích“. Pro toho, kdo takto předkládá upřímně Pánu svou nicotu, je tento konec naopak začátkem. Odhoď do vln všechnu svou malomyslnost. Každá bezvýhodná situace se může změnit v pravý opak: stačí poslechnout Pána a hodit síť na správnou stranu. Zapamatuj si však, že všechno to, co můžeš dát Ježíši, musíš nejdříve přijmout z jeho ruky.

Zatímco se těšíš pohledem na veliký úlovek, Janovo panické srdce vidí víc: „Pán je to!“ Je dobře, máme-li mezi sebou čistá srdce. Vnímají citlivě Ježíšovu blízkost, a tak nám

jej přibližují. Poděkuj Mu za dar vyvolených duší, které se mu zcela zasvětily k prospěchu celého světa, a staň se vnímavým k poselstvím, která nám tlučou.

Přijmi Ježíšovo pozvání a usedni s družinou ke snídani, kterou připravil On sám. Tomu posezení na zemi u ohně se nevyrovná ani nejhonosnější hostina. Nikdo nemluví. Je to tiché prosté agapé s adorací srdcí, která nepotřebuje slov. Oddej se plně milosti takové vzácné chvíle a přijmej s rybou a chlebem ten hluboký zážitek Ježíšovy lidské společnosti.

Pohlédni na Petra a pokus se vžít do jeho myšlenek. Pán mu několikrát naznačil, že jej vybral pro mimořádné poslání. Po nadšených vyznáních věrnosti a oddanosti však Petr při první zkoušce opakovaně zklamal. Na břehu se v ranním slunci leskne hejno z druhého záračného rybolovu. Při tom prvním mu Ježíš slíbil, že bude rybářem lidí. Ale po tom všem? Co bude nyní?

„Šimone, synu Janův, miluješ mne více nežli tyto?“

Liturgická čtení v týdnu

○ Ani slovo výčitky, ani sebemenší připomínka minulosti. Je to slavnostní a prosté zároveň. Ježíš jej oslovuje celým jménem a očekává celou a bezvýhradnou odpověď. V upřímnosti přítomné lásky se minulé poklesky proměňují v sílu: Petrovo vyznání, to nejsou jen slova lásky. Je to lítost, důvěra, vděčnost, pokora a slib věrnosti a oddanosti současně. To chlapecké rybářovo srdce se s dětskou prostotou dává Mistrovi plně k dispozici.

„Bud' pastýřem mého stáda!“

Ale Ježíš nespouští z Petra svůj pohled a opakuje svou otázku. To není nedůvěra. Přísaaha, kterou Petr vyslovil, je příliš vážná. Musí si plně uvědomit její dosah. Druhé vyznání potvrzuje to první.

I tebe překvapuje, že se Ježíš ptá poťetí? Copak nechápeš, jak rád slyší vyznání, ve kterém se mu duše zcela a bezvýhradně odevzdává? On ví všechno, a přece to chce slyšet z našich úst a z našeho srdce. Nyní bude Šimon, syn Janův, skutečnou Skálou, která celým zbytkem života, ale především svou krvavou smrtí oslaví Boha. Může být krásnější úděl?

Vyznal jsi už svému Pánu tolikrát lásku, kolikrát jsi klesl?

Můžeš jej milovat opravdu více nežli tito?

Šťasten, kdo uslyší a přijme Ježíšovo pozvání: „Následuj mne!“

Bratr Amadeus

Dokument
o
Janu Sarkandrovi
na videokazetě.
80 min.,
269,- Kč
*Objednávky
zasílejte na
adresu:
Matice cyrilometodějská s.r.o.,
Dolní nám. 24,
771 00 Olomouc*

Nakladatelství ŘÁD (P. K. Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2) **zašle** (poštovné neúčtuje):
P. K. Dachovský: Sv. Karel Boromejský Kč 43,-
vyjde P. K. Dachovský: Sv. Jan Vianney - řád arský Kč 46,-

**Z TECHNICKÝCH DŮVODŮ
UVEDEME DALŠÍ POKRAČOVÁNÍ
SERIÁLU „MARIÁNSKÉ OÁZY“
V PŘÍŠTÍM ČÍSLE SVĚTLA.**

red.

Neděle 30. dubna
3. neděle
velikonoční
- 1. čt.: Sk 5,27b-32.40b-41
Ž: 30(29),2+4.5+6.11+12a+13b odp.: 2a
2. čt.: Zj 5,11-14
Ev.: Jan 21,1-19

Pondělí 1. května
nez. pam.
sv. Josefa - Dělníka
- 1. čt.: Gn 1,26-2,3 nebo Kol 3,14-15.17.23-24
Ž: 90(89),2.3-4.12-13.14+16 odp.: 17c
Ev.: Mt 13,54-58

Úterý 2. května
pam.
sv. Atanáše
- 1. čt.: Sk 7,51-59
Ž: 30,3cd-4.6ab+7b+8a.17+21ab odp.: 6a
Ev.: Jan 6,30-35

Středa 3. května
svátek
sv. Filipa a Jakuba
- 1. čt.: 1Kor 15,1-8
Ž: 19(18),2-3.4-5 odp.: Řím 10,18b
Ev.: Jan 14,6-14

Čtvrtek 4. května
ferie
- 1. čt.: Sk 8,26-40
Ž: 65,8-9.16-17.20 odp.: 1
Ev.: Jan 6,44-52

Pátek 5. května
ferie
- 1. čt.: Sk 9,1-20
Ž: 116,1.2 odp.: Mk 16,15
Ev.: Jan 6,53-60

Sobota 6. května
nez. pam.
bl. Jana Sarkandra
- 1. čt.: Sk 9,31-42
Ž: 115,12-13.14-15.16-17 odp.: 12
Ev.: Jan 6,61-70

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne 30. 4. 1. 5. 2. 5. 3. 5. 4. 5. 5. 5. 6. 5.

Antifona	518	1357	1734	1673	518	518	1708
Žalm	786	783	783	786	785	783	786

Ranní chvály

Hymnus	518	518	1734	1673	518	518	1708
Antifony	540	1046	1062	1359	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	540	544	1735	1674	553	556	1710
Antifona k Zach. kantiku	540	1358	1735	1360	553	556	1361
Prosby	541	544	1724	1675	553	556	1711
Záv. modlitba	541	1358	1359	1360	554	557	1361

Modlitba během dne:

Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	541	545	548	1676	554	557	560
Záv. modlitba	541	545	548	1360	554	557	560

Nešpory: SO

Hymnus	517	517	517	1736	1677	517	517	517
Antifony	538	542	1056	1072	1360	1102	1118	561
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1678	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	538	542	546	1737	1680	555	558	561
Ant. ke kant. P. M.	539	543	1358	1737	1681	555	558	562
Prosby	539	543	546	1731	1681	555	558	562
Záv. modlitba	541	541	1358	1359	1360	554	557	564

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Zmrtvýchvstání Páně

Zmrtvýchvstání či vzkříšení? Dá se říci obojí. „Ježíš zemřel a vstal z mrtvých“ (1 Te 4,14; nutno upozornit, že nový český překlad Bible překládá většinou „byl vzkříšen“, např. v 1K 15, 4.12) nebo „Bůh ho vzkřísil z mrtvých“ (Sk 3,15, 4,10; 5,30; atd.) nebo také, že byl vzkříšen mocí Ducha sv. (srv. Ř 8,11); zmrtvýchvstání Páně je totiž společné dílo Nejsvětější Trojice.

Zmrtvýchvstání Páně: Ježíš Kristus je nazýván také „Pán“, hlavně po svém vzkříšení, protože „ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno“ (Fp 2,9); Bůh ho „učinil Pánem a Mesiášem“ (Sk 2,36). Pán, hebr. Adon(ay), řecky Kyrios, lat. Dominus, je jméno Boží.

Zmrtvýchvstání či vzkříšení není návrat do tohoto života (jako když Kristus vzkřísil dceru Jairovu, Mk 5,41-42, syna naimské vdovy, Lk 7,14-15, Lazara, J 11,43-44 - to byly „pouhé“ záznaky, znamenají budoucího vzkříšení, srv. J 11,24-26), nýbrž vstup do nadpřirozené existence, věčného života, jímž se podílíme na samém Božím životě (srv. 2 Pt 1,4; J 6,51.54.57.58).

Skutečnost zmrtvýchvstání Páně je sama o sobě nadpřirozená událost, proto se vymyká našemu smyslovému poznání (srv. 1K 13,12; 2K 5,7). Ale máme o ní jistotu na základě prázdného hrobu Ježíše, z něhož jeho Tělo nebylo odneseno (v. J20, 1-8; Mt 27,62-28,15), a jeho zjevení se různým osobám, svědkům (Lk 24,13-52; 1K 15,5-8; Sk 10,41; atd.).

Vzkříšením Páně Bůh Otec potvrdil pravdivost Jeho slov (srv. Sk 2, 22.24; 10,38-40; J 2,18-22; atd.) a oslavil Ho (Lk 24,26).

Křesťanství však přišel pro nás, pro naše spasení; pro nás trpěl a zemřel, pro nás vstal z mrtvých (srv. J 6,38-40; 10,10; Ř 14,9...).

Jeho vzkříšení je událost naší spásy; je to odpověď Boha Otce na Jeho oběť na kříži, je to její plod a výsledek.

Zmrtvýchvstání Páně je základ naší víry, lásky a naděje (v tomto pořadí např. v 1 Te 1,3; Ko 1.4-5, na rozdíl od Ř 5,2-5; 1K 13,13):

a) je základ naší víry: „Není-li zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus. A jestliže nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra, a my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu... Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste o svých hříších...“ (1 K 15,13-17). V článku o tom, co znamená věřit, jsme napsali, že věříme svědkům to, co jsme neviděli. Uvedli jsme několik příkladů; ohledně některých by se dalo namítnout, že si lze ověřit to, co vě-

říme, kdežto předmět naší víry si nemůžeme ověřit. Vzkříšení Páně je ověření naší víry.

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme“ (Žd 11,1). Zmrtvýchvstání Páně, o němž jsme jisti na základě svědectví apoštolů (srv. J 20,19-29), je ověření předmětu naší víry, protože ve zmrtvýchvstání Kristu máme už to, co věříme a v co doufáme: spásu, oslavení, věčný život.

b) Zmrtvýchvstání Páně je základ naší lásky: Boží láska je nerozlučně spjata s milostí. Základní, nestvořená milost je sám Duch svatý, a Kristus vzkříšený z mrtvých je Dárce Ducha svatého: „Jak je psáno: První člověk Adam se stal duší živou - poslední Adam je však Duchem oživujícím“ (1K 15,45; srv. Ř 1,4); vdechuje na apoštoly Ducha svatého na odpuštění hříchů (J 20,21-23) a sesílá Ho na církev jako mesiášský dar, kterým ji oživuje (srv. Gn 2,7), jako snubní prsten. Proto sv. Petr po sestoupení Ducha sv. vyzývá k obrácení - pokání (Sk 2,38) a sv. Pavel napsal, že jsme ještě ve svých hříších, jestli Kristus nevstal z mrtvých (1K15,17). Duch svatý nás činí Božími dětmi (Ř 8,14-17; Ga 4,4-7) a vlévá do našich srdcí lásku (Ř 5,5), Kristovo vzkříšení je základ našeho ospravedlnění a posvěcení. Ježíš „byl vydán na smrt pro naše hříchy a vzkříšen pro naše ospravedlnění“ (Ř 4,25).

c) Zmrtvýchvstání Páně je základ naší naděje: „Proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých“ (Ř 14,9). „Vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí... To všechno je kvůli vám...“ (2K 14-15). „Kristus byl vzkříšen jako první (prvotina) z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho“ (1K 15,20-23). „On předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla - totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých...“ (Kol 1,17-18). Proto Kristus řekl Martě: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, nemůže navěky“ (J 11,25-26).

Zárodek našeho budoucího vzkříšení je Kristovo eucharistické Tělo: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den“ (J 6,54). K tomu nutno dodat, že vzkříšení je dvojí: „Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druhí k pohané a věčné hrůze“ (Da 12,2). „Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít... Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni

v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení“ (J 5,25.28-29).

Tzv. „velikonoční tajemství“ (událost našeho vykoupení) spočívá v utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Páně: utrpením a smrtí zadostičil za naše hříchy (vlivem své lásky a poslušnosti vůči Otci), zmrtvýchvstáním zahájil svou posvěcující a spásonosnou činnost. „Velikonoční tajemství“ se zpřítomňuje a obnovuje (neopakuje) na oltáři, ve mši svaté (jako svátost, tj. účinné znamení). V její první části, tzv. liturgii (bohoslužbě) slova Kristus Pán nám znovu mluví a my mu nasloucháme s vírou; v druhé části, v mešní oběti, se obnovuje, tj. zpřítomňuje oběť Krista Pána na kříži, a my se na ní podílíme s láskou, která je poslušnost vůči Bohu Otci (srv. 1 J 5,3; Ř 5,19; Fp 2,8); v třetí části, ve sv. přijímání, se živíme Kristem vzkříšeným, a to je důvod a základ naší naděje.

Křesťanství není pouhá teorie, a tím méně ideologie. Křesťanství je skutečnost a její poselství, zvěstování (evangelium). Je to osoba Kristova a náš život v Něm. Je to událost naší spásy ve zmrtvýchvstání Vykupiteli. Kristovo vzkříšení je událost zároveň historická a nadhistorická, nadpřirozená. Ve vtělení Bůh sestoupil na zem, ve vzkříšení a nanebevstoupení Páně člověk vystupuje do nebe, je zbožštěn. Boží Syn se stal člověkem, abychom se stali Božími syny. My se včleňujeme do tajemství Kristova, do velikonočního tajemství mší svatou, svátostmi a životem podle Ducha sv. v následování Krista (Ř 8,9n).

„S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšení vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých“ (Ko 2,12). Ve křtu jsme duchovně odumřeli hříchu a duchovně byli vzkříšení k životu v Kristu (v. Ř 6,3-4). „Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání“ (Ř 6,5).

„Trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy“ (Ř 8,17). Tak jako už Panna Maria ve svém nanebevzetí (Světlo národů 59), která - oslavená v nebi ve svém těle a duši - je obraz a počátek církve, jež dojde svého plného uskutečnění v budoucím věku, a září jako znamení jisté naděje a útěchy pro Boží lid ještě na cestě (tamtéž 68). Vysvobození Beránkovou krví z otroctví hříchu (Egypt) jsme na cestě pouští světa k zaslíbené Zemi nebe.

Ivo Císař

Zbývají již jen dva roky

Jako za oněch dnů před potopou jedli a pili, ženili se a vdávali, až do dne
(Mt 24,38)

Německý pedagog F. W. Foerster poznal již v roce 1923, že ze setby, která se šíří v Německu, nevzejde nic dobrého. Odjel tehdy do Francie, aby tam varoval před nebezpečím rodícího se nacismu. Jedna Francouzka, která velmi dobře pochopila, co má Foerster na mysli, řekla: „Otce jsem ztratila ve válce 1870-71, můj manžel padl v první světové válce a můj syn padne v té příští. Velice dobře chápu tu mentalitu: je nenapravitelná. Jen Bůh tomu může udělat konec.“(1)

Zkušenost, kterou jsme prožívali a prožíváme, dává té nešťastné dceři, manželce a matce plně za pravdu. Možná, že by mohla podobně hovořit i o osudu svého vnuka. Nikdo nespočítá, kolik žen podobného osudu zastupuje. Mezitím se dále šíří mentalita, která nejen že je nenapravitelná, ale její neblahý stav se systematicky zhoršuje. Všechno nasvědčuje tomu, že Bůh chce tomu udělat konec. Ale nemylme se, nejsme na tom bez viny.

V době, kdy Boží Syn Ježíš Kristus nebyl schopen potlačit své dojetí a plakal nad budoucími osudy vyvoleného národa, rokovala velerada o stejném problému: „Musíme zabít Ježíše, jinak přijdou Římané a zahubí nás“. Bohužel, nepoznali, *co je jim ku pokoji, nepoznali čas svého navštívení, znamení doby*. Selhali v tom, čím se profesionálně zabývali. Selhali *pro tvrdost srdce*. Osvojili si mentalitu, která to, co viděli a slyšeli, obracela v jejich pojetí naruby. Neuplynula ani tři desetiletí, a na jejich hlavy dopadlo s plnou krutostí to, čemu se chtěli vraždou Nevinného vyhnout.

Slzy v očích samého Boha, poslední velké varování, nebyly tehdy nic platné. Běda srdcím, kterými nepohnou ani slzy. Běda srdcím, která odmítají přijmout takové **znamení doby**. Dnešní svět se usnáší na svých vrcholných poradách, že musí masově zabít nevinné, aby se vyhnul katastrofě. Protože nepoznal znamení doby a zavrhl to, *co je mu ku pokoji*, kráčí naopak katastrofě vstříc. Stejně jak před dvěma tisíci lety, i dnes Bůh **apeluje i slzami**. Když nestačily lidské slzy v La Salettě, nastoupily kr-

vavé na sedmnácti místech světa. Stejně jako tehdy jsou slzy posledním pokusem, posledním argumentem. Kdo jiný než my křesťané, bychom měli jasně chápat, oč jde, a uposlechnout **výzvu k obrácení**. Kdo jiný než ti, kteří se poznáváním znamení doby mají profesionálně zabývat, měli by zoufalou výzvu nebe pochopit, uposlechnout a uskutečňovat spolu s těmi, za jejichž spásu jsou odpovědní.

Jak jsme četli v naléhavé výzvě biskupa Hnilici (2), velkou starostí Jana Pavla II. je, zda se najde dostatek spravedlivých, aby se neopakoval osud Sodomy jako za dnů Abrahámových. Kdyby jich bylo dostatek, k čemu by byly Mariiny slzy? Ale takto Bůh nemůže být spokojen s naší dosavadní zbožností, protože v ní není dostatek pokory.

To, co je v této chvíli nejdůležitější, je **pokořit se před Bohem**, roztrhnout roucho sebeuspokojení, sebestjistoty a sebezalíbení a zařadit se mezi kající. *Bděte a modlete se v každé době, abyste se stali hodnými ujit všemu tomu, co se má stát* (3). K té pokoře patří také vzít do ruky poselství, kterými nás Panna Maria již více než 80 let z Fatimy vybízí k obrácení, zamyslet se nad tím, jak se její slova uskutečňují, a co jsme jejím prosbám stále tvrději a trestuhodně dlužni. Pochopíme, že nikdo z nás není tak spravedlivý, aby nemusel změnit svůj dosavadní způsob života.

Je nemálo těch, kteří se brání Mariiným poselstvím argumentem o nezávaznosti soukromých zjevení. Děje se tak od samého začátku, kdy Matka Boží vystupuje jako posel Boží lidem posledních časů. Melanii Calvatové, prostě pasače z La Salety vypověděly válku nejenom Napoleon, ale i nesčetní kněží a církevní hodnostáři. Kdo však bez zaujetí zkoumá to, co nám Maria oznámila již před téměř 150 lety, nemůže popřít, že svět mohl být ušetřen přívalu zla a utrpení, kdyby byly Mariiny prosby vyslyšeny a splněny. Můžeme Bohu odpírat svou důslednější, obětavější a opravdovější spolupráci, protože nás o to žádá způsobem, který nás podle našeho zdání pro svůj „soukromý charakter“ k ničemu nezavazuje? Jak tedy má Bůh dát najevo svou vůli? Člověk si dnes osobuje právo nakládat s oficiálním uzavřeným Božím zjevením podle své libovůle, nedbá na Boha a zatemňuje Jeho obraz ve

světě, a Bůh už nemá právo promluvit? Bojme se, aby nás nemusel zavrhnout jako *obílené hroby* (4), *jako sůl, která se zkazila a není k ničemu, než aby byla vyhozena ven a lidé po ní šlapali* (5). Podle slov Jana Pavla II, je zapotřebí *vzbudit zvláštní vnímavost pro všechno, co Duch říká církvi a církvím jakož i jednotlivým osobám prostřednictvím charizmat ke službě celého společenství* (6).

Na naše pokání zdaleka nestačí čtyřicet postních dní v roce. Naše pokání se musí stát naším **doživotním programem**. Pracovat s plným nasazením za obrácení světa je povinností křesťanů všech dob. V posledních dnech nám to po celém světě připomínají Mariiny krvavé slzy. Udělali jsme opravdu všechno, co je v našich silách, abychom prosadili mentalitu, která je protipólem sebevědomého smýšlení, směřujícího **ke smrti**, té nenapravitelné mentality sobeckého sebeuspokojování, ze které se rodí pyšná necitelnost a posléze krutá bezohlednost a sobecká zášť vedoucí k masovému vraždění od války k válce? Bůh od nás žádá pokání, které se nehodnotí podle proklečených kolen ani podle samoučelenské askeze, ale podle **skutečné změny** smýšlení i jednání, takové změny, která nás zřetelně **odliší** od lidí tohoto světa. Znamením křesťanské mentality, smýšlení směřujícího **k životu**, je mentalita sebeobětování, které se projevuje **podmaňující srdečností, radostnou ochotou a pokornou služebností, proniknutou upřímnou laskavostí** (7). Křesťané, kteří takto pochopili své obrácení, konali divy v lidských srdcích, kamkoliv přišli. Jmenujme za všechny sv. Františka Saleského, sv. Jana Marii Vianneye, sv. Jana Bosca. Jak jinak by vypadala tvářnost země, kdyby všichni křesťané takto svedčili o Bohu a jeho Radostné zvěsti.

Tato rozhodná a odlišující změna má být výsledkem **Desetiletí duchovní obnovy**. Bude tomu tak? Zbývají již jen **dva roky!!**

-ire-

(1) Foerster, F. W.: Europa und die deutsche Frage. (Luzern 1937 str. 493)

(2) Světlo 13/95 str. 6

(3) (Lk 21,36)

(4) (Mt 23,27)

(5) (Mt 5,13)

(6) Tertio millennio adveniente 23

(7) Srov. Gal 5,22

POZDRAV Z POUTNÍHO MÍSTA MEDŽUGORJE

Bílá sobota 15. 4. 1995

Pochválen buď Ježíš, náš velikonoční Beránek!

— Když Vám dnes píš, chvěje se mi ruka: je to neuvěřitelná zpráva - světlice naděje - nádherný velikonoční dar Gospý.

Podívejme se však nejdříve na několik předcházejících velmi výmluvných událostí:

— Mons. Komarica (předseda vyšetřovací komise) prohlásil 13. 11. 1994 ve Vídni: „Medžugorje samo o sobě je fenomén a Církev k tomu neřekla ještě poslední slovo...Musíme ještě vyjasnit některé věci a čekat na rozhodnutí papeže nebo magisteria“ (interview Max Domej.)

— V únoru 1995 se chorvatští biskupové setkali se Sv. otcem v Římě. Během rozhovoru se ho zeptal mons. Zanić (mostarský biskup na odpočinku): „Tak, Sv. otče, kdy přijedete do Sarajeva?“ Papež se na něj podíval svým pronikavým pohledem a namítl: „Ah! Myslel jsem, že se mě zeptáte „Svatý otče, kdy přijedete do Medžugorje??!“ Taková replika má svůj skrytý smysl a dává na srozuměnou, že Jan Pavel II. má v úmyslu pohnout věcmi pro Medžugorje. Chce snad prolomit tu konspiraci mlčení, které tak často dusí hlas Gospý a tím i zároveň Ježíšův výkřik ve prospěch našeho zuboženého světa?

— 22. března Vicka doprovázela 350 Chorvatů, raněných válečných invalidů do Říma, kde jim papež vě-

noval soukromou audienci. Tlumočnickem /do italštiny/ byla Vicka a papež ji hned poznal. „Nejsi Vicka z Medžugorje?“ zeptal se jí. Nato mu Vicka věnovala růženec se slovy: „Vy už jich máte hodně, ale tenhle je zvláštní: byl požehnan Gospou při jednom zjevení.“ Papež jí řekl: „Ty, modli se k Panně Marii za mne, a já se modlím ze Tebe.“ Dlouze jí požehnal a dodal: „Bylo by dobré, kdybychom spolu mohli mluvit trochu v klidu.“ Tato slova Sv. otce dávají tušit pokračování a ukazují, jak velice mu Medžugorje leží na srdci.

— 3. dubna v Baška Voda během setkání vedoucích modlitebních skupin inspirovaných Medžugorjem (70 účastníků) poprosil Ivan Gospu, aby obnovila naše síly a otevřela před námi nové cesty. Den na to řekla Gospa (skrže Mariji): „Nezapomeňte, že jsem vaše Matka a že vás miluji!“

— Ale nyní ta veliká novina, která právě ozářila těch 14 let modlitby, bojů, příkoří i nadějí všech „děti Medžugorje“: 6. dubna chorvatský prezident Tudjman, vicepresident Radić a kardinál Kucharić ze Záhřebu navštívili Sv. otce. Papež přečetl svůj oficiální projev a potom pronesl podle svého zvyku několik spontánních slov (je dobré vnímat je pozorně, vždyť v nich je jeho srdce „nefiltrované“). Řekl: „...Chci jít do Splitu, do Maria-Bistrica a do Medžugorje!“

Poslední dobou tedy přešel od slov „Nebýt papežem, už bych byl v Medžugorje“ k jasným „Chci jít... do Medžugorje!“ Co se stalo? - Stalo se, že Jan Pavel II. je prorok, který vidí Boží naléhání na Církev, a je

opravdový pastýř, který už nedokáže zdržovat před svými ovečkami (= celé lidstvo) světlo, které je může zachránit. Jednoduchá skutečnost, že chce přijít, je rozhodným krokem k uznání Medžugorje. (*Prosme Pána i Pannu Marii, aby tyto skutečnosti mohly pomoci Mostaru i mnoha dalším místům a srdcím „poznat, co je jim - a nám všem - k pokoji!“ - pozn. překl.*)

— Veliké množství lidí přišlo do Medžugorje slavit Velikonoce. Pro nás je to veliká radost připojit se k Vaším modlitbám a světit Vás všechny Gospě!

Kristus vstal!

Sestra Emanuela

SVŮJ POKOJ VÁM DÁVÁM

SEDM SETKÁNÍ SE VZKŘÍŠENÝM KRISTEM (2)

2. MARIE MAGDAĽSKÁ POZNÁVÁ JEŽÍŠE

Písmo: Jan 20, 14-18

Reflexe: Pouze v Janově evangelii se můžeme dočíst, že se Ježíš zjevil samotné Marii. Její cesta nezačala ve strachu a obavách svatých žen. Ona prožívala smutek z jeho nepřítomnosti. Pustá prázdnota, to bylo vše, co cítila. Pohled na mrtvé tělo a vzpomínky by jí v té chvíli úplně stačily. Myslela, že by jí to pomohlo nějak vydržet a předstírat, že se vlastně nic nestalo. Ale i ona odchází od hrobu. Náhle byl před ní. V první

chvíli jej nepoznala. Dokonce ani podle hlasu. Její oči se otevřely, až když vyslovil její jméno. Byla naplněna nezměrnou radostí. Je živý, všechno je v pořádku a jako dřív. On však říká: „Nedotýkej se mne!“

Jinak řečeno, není cílem jen nějak přežít. Ani život se nemůže vrátit. Ježíš trpěl a zemřel. Jeho způsob bytí nemůže být jako dřív. Ten je u konce. Samozřejmě, že je stále přítomný, ale nesmíme se zastavit jen u čisté pozemské existence. Jestliže se vzdáme této falešné představy naleznutí Krista v pozemské existenci, jsme tím blíže setkání se Vzkříšeným Pánem.

Ježíši, Zmrtvýchvstalý Pane, přiliš často si přeji, aby byly věci jinak. Hledám tě na špatném místě. Hledám Ježíše, který vyřeší všechno tak, jak chci já. A silně trvám na této myšlence. Pomoz mě, Pane, dohlédnout za tyto lidské zájmy a jistoty. Nauč mě správně prožívat chvíle opuštěnosti. Někdy cítím, že jsi blízko, ale nemohu tě poznat. Nevím, kdo jsi. Nepoznávám tvůj hlas. Pane, vyslov mé jméno a vyveď mě z nevědomosti a sebeuspokojení. Dej, ať tě dokážu vidět očima víry. Prosím tě o pokoj a požehnání, které pramení z poznání, že Ty jsi, ž i j e š! Amen.
P.B.H.

Vassula - Boží poutnice

Vassula je zděšena

Vassula Ryden, která je nadána neuvěřitelnou vnitřní silou, křížuje cesty světa, napomíná hříšníky, probouzí spáče, povzbuzuje horlivé, aby všichni otevřeli oči a pochopili vážnost situace, ve které se nachází lidstvo před svým Stvořitelem.

Chtěla by zůstat skrytá, v klidu svého domu, aby se modlila a činila pokání; ale Pán jí vyzval, aby se dala na pochod. Tváří v tvář zatvrzelosti lidí, nevěře zasvěcených osob je Vassula zděšena: „Pane, jsem tak sklíčená, že bych raději zemřela. Dnes začaly mé Getsemany, moje duše je zraněna a zachváćena hrůzou. Satan si ze mne udělal svůj terč, aby mě rozstřílel na kusy. Bez milosti mě probodává z jedné i druhé strany; stala jsem se návnadou pro mé odpůrce“ (18. 8. 91). „Když poslouchám Tvé příkazy a svědčím pro jednotu, nikdo mě nechápe, nikdo mi nevěří. Rozbíjejí mne o zem jako žerňov“ (20. 8. 91).

Ale Ježíš jí povzbuzuje: „Jsi pronásledována pro moji lásku, neboj se. Jsem stále u tebe a po tvém boku, abych ti dodával odvahy. Jsi zatracována, ale pouze od světa; to kvůli mně sebou pohrdají lidská ústa: raduj se, se mnou zacházeli také tak. Neřekl jsem, že žádný člověk není větší, než jeho mistr? Jsi terčem pro svůj národ, ale já jsem jím byl také, já, tvůj Král. Když oni tě bičují cestou na Kalvárii, tvoje krev se smísí s mojí. Jaký větší dar ti mohu dát, než když z tebe udělám živý kříž pro svoji slávu?...“ (6. 8. 91).

Blíží se konec časů

Na různých místech nás Vassula ujišťuje, že se nejedná o konec světa, ale o konec jedné historické epochy. Je to epocha nadvlády satana, který se snaží vši ďábelskou silou zabránit Církvi, aby získala pro Krista vykoupené lidstvo, a který nelitostně pokračuje v úsilí strhnout je do věčného zatracení. Tato epocha se neodvratně schyluje k západu, aby udělala místo nové epoše, kterou ovládne Duch Ježíše Krista, který obnoví na zemi Boží království, království lásky a pokoje. Ale poslechněme si samotnou Vassulu:

„Milovaná, blíží se konec časů. Říkám ti, že vám dám znamení a varování“ (12. 12. 87).

„Říkám ti to v pravdě, kdyby sledovali vnuknutí mého miláčka Jana,

vnuknutí, která všechna pocházejí ode mne, pochopili by, že hodina se přiblížila. Hleďte jeho slova, protože všechno to, co předpověděl, pochází skutečně ode mne“ (23. 10. 1987).

„Pro ty, kteří se bojí Boha, se přiblížila spása, a jejich sláva zaplní naši zemi. Nyní sestoupila „Láska a Milosrdenství, spravedlnost a pokoj se obejmou“ (5. 2. 87).

Nejsvětější Panna jí sdělila: „Vassulo, prosím tě, nepochybuji. Budeš žít jen pro Krista. Jeho kalich je přeplněn hříchy tohoto světa. Je to jeho poslední poselství; jestliže je zavrhnou, dopustím, aby jeho ruka padla na ně... Hodina se přiblížila... Jeho království je uprostřed vás. Nezapomínejte na konec časů... Láska vás všechny obnoví. Láska a Milosrdenství vás osvobodí od zlých nástrah satanových.“ (3. 2. 88).

„Vassulo, čas je blízko, můj příchod je přede dveřmi. Láska se vrátí jako Láska“ (2. 7. 88).

„Prosby svatých dospěly k mému sluchu. Říkám vám, že nyní jsem jako oheň, nebudu již dlouho čekat, nenechám vás déle v těchto temnotách, vrátím se k vám. Maličko, a svět mne uvidí. Ano. Láska sestoupí mezi vás a bude žít mezi vámi“ (19. 5. 90).

„Uvažte dobře, jaké dni prožíváte nyní v tomto vašem čase. Je to čas, který předchází příchod Páně“ (15. 5. 90).

„Nebudu otálet s vyplněním svého slibu; všechno, co jsem vám řekl, se brzy uskuteční, a ten, který vás v těchto letech tak utlačoval (satan), ztratí svou pozici. Všude zasejí lásku! Nebudou zde více nástrahy ani temnoty“ (24. 3. 91).

„Můj svatý Duch (k překvapení mnohých) se obrátí také k pohanům. Říkám ti slavnostně: tyto věci se stanou dříve, než pomine tato generace... Zmijí nebude dovoleno, aby plivala svůj jed na tvůj chléb, nynější pokolení; tvůj chléb bude nedotčený a čistý. Skončí bolesti a nářky... Nenechám již dlouho svou církev rozdělenou. Já přijdu a obnovím ji s veškerou silou.“ (25. 3. 91).

„Otče, zakrátko podle Písma zmizí prvotní nebe a prvotní země, aby se světu zjevilo tvé slovo, že Kristus získal vpravdě všechno co žije a co dýchá.“ (8. 4. 91).

„Pokoj vám! Stvoření, brzy, brzičko tě zbavím břemene tohoto času a tvého starého já, abych tě oděl do svého božství a připomněl to pravé poznání. Tak tedy, moji milovaní,

naslouchejte mému Svatému Duchu“ (29. 6. 91).

„Paprsek světla sestoupí s nebe do mého Těla (Církve), a promění tvářnost této země a zanese pokoj mezi bratry.... Nyní již zbylo jen maličko času, konejte přípravy, postěte se... Satan posílá neúnavně mezi vás své adepty; buďte na stráži více než kdykoliv předtím. Jeho vláda se blíží ke konci, a proto plivá na zemi, neboť je to naposled, a on doufá, že strhne tolik duší, kolik bude moci...“ (30. 8. 91).

„Pokolení, po celý svůj život sis pohrávalo s mým zákonem, obracelo ses ke mně zády a vzpouzelo se proti mně... Pospěš si a připrav se na setkání se mnou. Brzy projdu tvým městem a bude to dříve, než se domníváš! Toto budou moje poslední varování: Probud' se ze svého hlubokého spánku! Řítiš se přímo do zkázy; setřes prach, který tě pokrývá, a vstaň z mrtvých; konec časů je blíže, než tušíš“ (15. 9. 91).

Modlete se! Obrátte se!

„Dnes, moje dcero, Antikrist je odbojný duch satanův, Odpůrce, který způsobuje zpuštění v mém Chrámu a o kterém hovoří prorok Daniel; každý z vás je mým Chrámem... Ten, jehož Písmo nazývá Odpůrcem a který je popsán jako ohavnost zpuštění, je jedním ze znamení, která budou předcházet konci časů. Druhým znamením je váš veliký odpad od Boha“ (27. 6. 91).

„Svaté Srdce vaší Matky bude vaší ochranou a moje svaté Srdce vaším přibýtkem. Tímto znamením vtisknutým do vašeho srdce, budou polapeny lišky, které pustoší mé vinnice, kde dozrály hrozny. VY, moji maličci, jste naše vinnice... Pojdte, moji maličci, a naslouchejte: klanějte se mi v září mé svatosti a buďte vytrvalí ve svých modlitbách; satan bude spoután Růžencem“ (2. 8. 91).

„Čiňte pokání, protože čas milosrdenství již již končí. Změňte svůj život a žijte svatě; posvěťte se a změňte svůj život před příchodem Páně. Modlete se. Modlete se za ty, kteří potlačují mého Svatého Ducha, modlete se za ty, kteří hovoří o jednotě, ale strojí úklady těm, kteří ji uskutečňují. Budu od nich požadovat účty v den soudu, poněvadž jsem je povolal, a nikdo mi nechce odpovídat, mluvil jsem otevřeně, a nikdo mě neposlouchal“ (4. 8. 91).

Mons. Aldo Gregori

Jedním z důvodů, proč bylo zjevení Matky Boží v La Salette a vizi onářka Melanie Calvatová vystavená útokům ze strany církevních činitelů, byla především ta část poselství, která hovořila o mravním spuštění mezi osobami duchovního stavu. Nepříteli Boha a Církve nemálo záleželo na tom, aby Církev zraňoval na tom nejcitlivějším místě: na osobách, které jsou zasvěceny Bohu. Jestliže před dvaceti lety byla jeho pozornost v USA obrácena na rozvracení klášterů (1), začaly v poslední době soustředěné útoky na členy biskupského sboru. Velmi účinným nástrojem se staly hromadné sdělovací prostředky, které mají v současnosti prakticky monopolní postavení v utváření veřejného mínění. Kdokoliv se tuto taktiku pokusí demaskovat, stane se terčem nelibostné palby, Melánii Calvatovou počínaje a pravověrnými biskupy současnosti konče. Upozdorňovali jsme na tuto situaci již v únoru (2) t. r. Že tato situace není plodem náhody, ale výsledkem promyšlené režie, svědčí události u našich západních sousedů v prvních měsících letošního roku. Útoky proti „konzervativním“ biskupům, jako jsou fuldský arcibiskup Dyba, churský biskup Haas nebo rakouský Krenn byly jen předehrou koncentrované palby.

13. ledna 1995 zbavil papež Jan Pavel II. biskupa J. Gaillota výkonu ordináře v diecézi Evreux. Toto rozhodnutí přišlo po téměř 10 letech opakovaných pokusů přivést biskupa Gaillota k řádnému plnění povinností, které jako pastýř diecéze na sebe přijal. Zatímco postavy politického života odcházejí a přicházejí jako na běžícím pásu, často po nejrůznějších aférách, a nikdo nepokládá za svou svatou povinnost postavit se na jejich obranu, odvolání biskupa v Evreux vyvolalo bouři, která nemá obdoby. Je nesporné, že zásah Vatikánu se dotkl velmi citlivého bodu v neviditelné síti zákulisních „sedých eminencí“. Reakce byla takřka okamžitá a přispěla k částečnému odkrytí karet. Všimněme si na př. protichůdných reakcí z francouzského episkopátu:

Pařížský arcibiskup Jean Marie Lustiger reagoval takto: „Odvolání Gaillota je pro francouzské biskupy nejen bolestné, ale představuje pro ně přímo porážku. Vatikánské rozhodnutí ukazuje, že se biskupům nepodařilo někomu pomoci, aby dobře plnil své povolání. **Gaillot se již několik let nacházel na scesti směrem k sektářství, a to navzdory mnoha rozhovorům, ve kterých se jej spolubratři snažili přesvědčit, aby se dal do služeb společenství.**“

Předseda německé biskupské konference Dr. Karl Lehman přiznává, že ačkoliv má sám pochopení pro odvážné jedince, kteří jsou ochotni „kouti železo, dokud je žhavé“, **přece jen výroky biskupa Gaillota o přítelovnosti tabletky RU 486 a o církevních sňatcích homosexuálů zacházejí daleko za rámec katolického učení i biskupské kolegiality.**

(To ovšem nejsou zdaleka všechny osobité názory francouzského biskupa. K jeho tvrzením patří např.: „Pohlavní styk mimo manželství je zcela legální“ nebo „neexistuje žádná morální instance, která by měla pravdu“ a pod.)

Proti tomu arcibiskup z Marseille kardinál Coffy tvrdí, že msgr. Gaillot neřekl ani jednu větu, která by byla v rozporu s učením církve. Podobně Msgr. Thomas, biskup z Versailles je toho názoru, že neexistuje žádný kanonický důvod k sesazení biskupa v Evreux.

Proti zběsilé kampani francouzských médií se žádný z francouzských biskupů nehradil. Jean Maridan v listu *Fidelité Catholique* si trpce stěžuje: Jan XXIII. vyjádřil v průběhu II. vatikánského koncilu potěšení, že již neexistují křesťanská knížata, která kdysi zasahovala do průběhu koncilů. To ale neměl ještě představu o zasahování nikoliv křesťanských knížat, ale nekřesťanských „světových mocností“, které v médiích šíří amorálnost, materialismus, intelektuální rozvrat a neomaleným způsobem se vměšují do vnitrocírkevních záležitostí. Francouzský episkopát je prolhanou kampaní a její militantní zvráceností doslova dohnán k mlčení.

Jako časovaná bomba rozjela se proticírkevní kampaň v sousedním Rakousku. Zatímco kolem biskupa Gaillota se vytváří gloriola apoštola chudých, odvážného antikonformisty a člověka, který dovede klást otázky (kontestátora), biskup Krenn v San Pölten je nenapravitelný konzervativista a fundamentalista. Důvodem jeho kritiky je jeho důslednost, s jakou se drží zásad týkajících se nepřipustnosti sňatku rozvedených křesťanů. Soustředěná kampaň sdělovacích prostředků proti biskupovi i proti papeži našla odezvu u části tamního duchovenstva, která se na znamení protestu sjednotila v tom, že se nezúčastnila na Zelený čtvrtek biskupské mše se svěcením olejů, ale manifestovala před katedrálou.

Je to náhoda, že právě v tento čas se bývalý chovanec chlapeckého semináře Josef Hartmann rozpomněl, že nynější vídeňský kardinál msgr. Groer jej před dvaceti lety údajně pohlavně zneužíval? Je to tah velmi

dobře načasovaný a promyšlený. Jezuita Sporschill řekl, že ve věku (75) a v pozici, v jaké se nachází, nemá kardinál Groer vůbec žádnou možnost cokoliv říct. Situace je o to složitější, že byl svému denunciantovi před dvaceti lety zpovědníkem. Podle vyjádření biskupa Schönborga vyvinula se v Rakousku nejtěžší vnitrocírkevní krize od r. 1945. (3)

Hlavním důvodem všech narůstajících útoků na církve je ovšem především rostoucí prestiž papeže Jana Pavla II., kterou umocnila kniha *Překročit práh naděje*, a nejnověji neobyčejně silně zapůsobila jeho nová encyklika *Evangelium vitae*, která představuje církevní nauku skutečně přesvědčivě a výmluvně. To vyvolává u odpůrců zájem co nejúčinněji církve kompromitovat právě v této oblasti.

Kdyby církve jako terč nepřátelských útoků stála proti nim jednotně semknuta kolem svého papeže, vypadala by situace podstatně jinak. Jestliže však byl umožněn vjezd „trojskému koni“, je postavení mystického těla Kristova bolestně sklíčující. Spasitelův příslib o jeho nepřemožitelnosti zajisté platí, ale platí také předpověď falešných proroků a vlků uprostřed ovčince. Není bez zájmovosti, že ostrého útoku na medžugorské společenství v Německu se ujal právě biskup Kasper, který byl takřka současně autorem pastýřského listu o přípustnosti eucharistie u křesťanů žijících v neplatném manželském sňatku. Připočteme-li k tomu hlasy o nesprávně chápané biskupské kolegialitě, která by ráda redukovala papežovu pravomoc, vyvstává před námi vážnost situace s velkou naléhavostí. Ti, kteří obviňují „sokromá zjevení“ z malování čerta na zdi, mají možnost i důvod svůj dosavadní názor znovu promyslet.

Nikoho by nemělo překvapit, jestliže se naše masmédiá přenesou od církevního majetku a Jana Sarkandra i na útoky těžšího kalibru. Denní *Telegraf* už se hlasitě dovolával podobné situace, jakou vidíme u západních sousedů (4). Až k nim dojde, bude vystavena přísnější zkoušce i naše skutečná jednota ve víře, v modlitbě i bratrské solidaritě. Je na to připravena?

Lubomír Štula

(1) Světlo 18/94 (devastace klášterů hlubinnou psychologií)

(2) Světlo 7/95 (Překvapení)

(3) Jak řekl v soukromém rozhovoru, před několika lety rakouská církev všemožně duchovně i materiálně podporovala naši utlačovanou církev. Dnes přišla doba, kdy by česká církev měla svou duchovní podporu sousední církvi oplácet.

(4) Světlo 11/95 (Otevřený dopis)

Takový titulek („Fall Groer“) jsem četl ve Vídni ve středu 12. 4. v rakouských novinách. Zajel jsem si totiž „k prameni“ pomlouvačné kampaně, která se mezitím přenesla i přes hranice k nám. Rakouský týdeník „Profil“ uveřejnil výpověď bývalého učitele Josefa Hartmanna, který si po více než 20 letech vzpomněl, že prý ho v r. 1972 jeho tehdejší vychovatel v arcibiskupském semináři v Hollabrunnu Groer (nynější vídeňský arcibiskup a kardinál) pohlavně zneužil.

Kardinál toto obvinění odmítl. V Rakousku se však strhla taková bouře v médiích, že se dá hovořit o organizovaném útoku na církev. Pochopitelně na obranu kardinála se postavil katolický tisk a řada kardinálových přátel odsoudila toto „nestoudné obvinění“. Mluvil jsem např. s knězem, který tři roky sloužil jako kaplan Groerův (tedy ještě před jeho biskupským svěcením) a zná jej velmi důvěrně, a ten tuto zprávu označil za absurdní.

V časopisu „Nachrichten europäischer Bürgerinitiativen zum Schutze des Lebens und der Menschenwürde“ byl zveřejněn článek: Co zaplatil „Profil“ za tuto bohapustou lež? V otevřeném dopise šéfredaktori Votzimu pak píše autor jménem Humer:

„Už několik dnů čtu pozorně zprávy o kard. Groerovi. Již večer jsem vždy předpověděl, co bude zítra v médiích, protože „případ Groer“ má systém! (Jinými slovy: jde o dobře organizovanou akci. Pozn. překl.) V prvních dnech byla středem zpráv osoba Groerova.

Nato se zprávy soustředily na otázku Groerova nástupce.

A jak jinak by to mohlo být než že celý blázelec v tisku se obrátil plánovitě ke špinění biskupa Krenna. Krenn, postrach levice, pohoršení zednářů a pokrokových „katolíků“.., pro které je nepřijatelný, protože je věrný Církvi a stojí za papežem. Krenn, o kterém se s obavami soudí, že by mohl být nástupcem kardinála Groera.

Už celé roky je biskup Krenn ve sdělovacích prostředcích zesměšňován, uražen, nadává se mu... Tisk psal proti Krennovi, ale ve skutečnosti myslí na papeže a církev. Nyní se terčem skandalizace stal Groer, ale myslí ve skutečnosti opět na papeže a církev...

V pozadí „komplikovaných případů“, které teď v Rakousku prožíváme, však nakonec nejsou osoby Krenn a Groer, ale „nová evangelizace Evropy“, kterou si přeje a žádá Sv. otec. Nová evangelizace je životně důležitá pro národy Evropy. Tato misie by mohla v Rakousku úspěšně začít, vzhledem k zvláštní duchovní struktuře našeho obyvatelstva. Rakousko patří k srdci Evropy a skoro 80% lidí se hlásí k římsko-katolické církvi. Ale tato nová evangelizace je naprosto nepřijatelná pro levičáky a zednáře. A v Rakousku jsou to především dva mužové, kteří zvlášť intenzivně a nekompromisně podporují snahy papeže: zbožný kardinál Groer a zbožný a nebojácný biskup Krenn. Proti těmto dvěma mužům se teď rozběsnilo peklo a jeho žurnalisté. To ostatní v novinách jsou jen zlostné nebo směšné vedlejší věci... Já čtu „Profil“ už dvacet let a vím, co je to zač. (Čtu jej také proto, abych věděl, co se děje v podsvětí.)

Je to skutečně směšné, když se právě „Profil“ najednou pohoršuje nad údajným „homosexuálem“: vzpomínám si na mnoho a mnoho článků a zpráv, které propagovaly myšlenku: „Kdo není homosexuál, není up-to-date (na dnešní úrovni). Perverzní jsou ti normální.“

Vzpomínám si na mnoho ohavných rouhání, zesměšňování víry a církve, pohrdavé vztahy ke kněžím... Vzpomínám na šíření pornografie, prostě „Profilu“ bylo sotva něco špinavého.

Vzpomínám na znevažování manželství a rodiny v „Profilu“...

Životopis pana Hartmanna, který jsem si mohl přečíst později v tisku, ovšem vhodně neutralizuje skandální historiku „Profilu“.

Pan Hartmann ... s bídou udělal maturitu, šel do semináře, ale brzo z něho utekl. Jeho manželství ztroskotalo. Později byl učitelem v zemědělské škole, ale odtud musel být propuštěn, protože sexuálně obtěžoval žáky...

Kardinál Groer má teď 75 roků. Sv. otec už před měsíci přijal jeho nabídku k odstoupení (pozn. překl.: každý biskup jí musí podat v 75 letech), ale požádal jej, aby zůstal v úřadě, než se najde nástupce.

A právě v době, kdy končí Groerova kariéra, přišel náhle Hartmann na veřejnost se svou skandální historií. Právně úplně nesmyslně, protože trestné jednání, ze kterého Groera obvinil, i kdyby k němu skutečně došlo, je dávno promlčené. Hartmann

dnes ovšem špiní nejen kardinála, ale i sebe samého.

Smysl by mělo (jestliže by se obvinění zakládalo na pravdě), kdyby byl Hartmann vystoupil se svými námitkami na veřejnost před tím, než byl Groer vysvěcen na biskupa, aby tak zabránil svěcení. Jako katolík (a bývalý seminarista) měl se Hartmann k tomu dokonce cítit zavázán!

Ostatně redaktor Votzi i Mons. Schüller (ředitel Charity) byli jeho kamarády ze studií, a nepoznali nic. Jen pana Hartmanna po 20 letech napadlo, že byl sexuálně zneužíván. Dlouhé vedení nebo zcestná fantazie?

Proto se též ptám pana ing. Hartmanna: Co Vám „Profil“ za tuto bohapustou lež zaplatil?“

V jiném časopise se v této souvislosti připomíná „případ Bernardin“, který zřejmě byl pro „Profil“ a jeho sponzory inspirací. Kardinál Bernardin z Chicaga byl totiž před nedávnem podobně tiskem ostouzen po dlouhou dobu. Nakonec docela zapadla maličká zpráva, že člověk, který jej obvinil, svá tvrzení odvolal: řekl prý je v hypnóze - a pak prý si nemohl přesně vzpomenout, zda k tomu skutečně došlo...

Vyslechl jsem ve Vídni i smutné srovnání s naší historií z let 1948 a 1949: některé nynější laické katolické organizace v Rakousku hrají podobnou roli jako naše někdejší „akční výbory“ (šlo o seskupení „páté kolony“, která kolaborovala s novým režimem.)

Světící biskup vídeňský Christof Schönborn mi řekl: Za komunistického režimu u Vás jsme se za Vás modlili - für die verfolgte Kirche... Teď prosíme Vás: modlete se, modlete se za naši církev.

Zatím jsme prožili svátky Kristova vítězství nad smrtí, nad Zlým. Plni víry, plni důvěry modleme se nyní za naše bratry a sestry v sousední rakouské církvi, aby v těchto zkouškách zesílila jejich víra, aby se mohli radovat z velikonočního vítězství Kristova a jeho pokoje: „Ať se nikdy nedostaneme do područí hříchu, ať žijeme v bezpečí před každým zmatkem a s nadějí očekáváme pozhnaný příchod našeho Spasitele Ježíše Krista. Neboť Jeho je království i moc i sláva na věky.

Josef Vlček

ROZHOVOR S OTCEM BISKUPEM OTČENÁŠKEM

Otče biskupe, na Vaší oslavě při udělení zlaté medaile v Karolinu neměli jsme času na delší rozhovor. Naši čtenáři Vám budou vděční, když mi odpovíte na několik otázek:

1. Během války jste studoval v Římě. Jak na něj 50 let od té doby vzpomínáte?

Zmanipulovaná veřejnost v Itálii jásala, když Mussolini vyhlásil válku (v době, kdy Francie už byla přemohena). Ale lidé brzy vystřízlivěli. Bydleli jsme v českoslovenké koleji Nepomucenum společně s bratry Slováky, i když Slovensko už bylo odtrženo. Byli jsme zde vystaveni nebezpečí bombardování - blízké čtvrti už byly bombami zničeny. Po odvolání leteckých poplachů projížděl papež Pius XII. v otevřeném autě postiženými místy, rozdával pomoc hmotnou i duchovní a žehnal lidem. Když byl tehdy vyjel do ulic „duce“, byli by ho lidé rozsápali. U nás asi není známo, že fašistická mládež potupně spalovala na náměstích Říma papežovy portréty - pro ně byl papež „pacifista“ a „kazil válečnou morálku“. Naše spojení s rodnou zemí bylo velmi obtížné. Posílali jsme domů dopisy od nás několik v jedné obálce, abychom ušetřili na poštovním. Studoval se mnou Otec Pílik, Keymar, Holub, Sasina, Kubovec - abych jmenoval aspoň ty dosud žijící z našeho ročníku. Užili jsme si hodně hladu, zimy a tmy (z Habeše už přestala docházet nafta, elektrárny byly rozstřílené, Itálie se ocitla v námořní blokadě). - Návrat do vlasti v srpnu - září 1945 trval několik týdnů. Nádraž byla rozbombardována, jeli jsme v dobytých vagonech... Bůh chraň před válkou nás i celý svět! Je to hrozná neštěstí!

2. Jak jste se stal biskupem?

V roce 1950 byl můj předchůdce Dr. Mořic Pícha už osmdesátiletý a nemocný. Byl v té době již internován v rezidenci, nesměl vycházet. Ještě včas však zažádal papeže Pia XII. o jmenování svého nástupce. Svatý Otec jmenoval mne (nebylo mi ještě ani 30 let). Byl jsem pak v soukromé kapli biskupství konsekrován. Bylo to v předvečer 1. máje, kdy jeho strážci nakrátko odešli na ty oslavy. Byl jsem tehdy asi nejmladším biskupem v Církvi vůbec.

3. Mohl byste nám vysvětlit své heslo a biskupský znak?

Moje heslo je: „Láska Boží - trpělivost Kristova - čest našeho lidu“. Vysvětluji je takto: „Láska Boží, to je jednak láska Boha k nám lidem a naše láska k Bohu a vzájemná láska lidí - všech ke všem, to jest univerzální spřátelení. Jsme dětmi Božími, a tedy navzájem mezi sebou bratry a sestrami.

K takovýmto vztahům, mají-li být účinné, je ovšem nezbytná trpělivost. Jejím vzorem a zdrojem je Kristus.

A pokud jde o třetí část (srv. Judit 2,7): Vybral jsem ji také pro velkou úctu k našemu lidu, k vlasti. Chci také být, v dobrém slova smyslu, lidovým biskupem. Ne nad lid povýšený, ale žijící uprostřed něho a sloužící mu. Bible praví slova „čest našeho lidu“ o starozákonní stařešince Judit, která je předobrazem Matky Boží Panny Marie a předobrazem Církve.

Můj biskupský znak rozděluje na dvě poloviny zlatý kříž, jehož vrchol se dotýká nebe, ale je pevně zakotven v hnědi země. K tomuto kříži se vine kmen vinné révy (Kristus), jehož kořeny tvoří písmeno M - Maria a ratolesti nesou hrozny. V levé polovině štítu, červené, znázorňuje nahoře bílá holubice a slunce symboly Ducha Svatého, v pravé polovině na modré půdě shora vztažená ruka naznačuje: Otec - nebeský „Hospodář“ - čistí révu, ale také ji chrání: „Per cruce ad lucem“ - „Křížem ke světlu!“ - slova, která mne provázela životem.

4. S kterými osobnostmi jste se setkal během své internace a věznění?

Byla to celá dlouhá řada kněží, dále představitelů naší kultury, umění a politiky, různých církví, spolků a veřejného života vůbec, i osobnosti katolické Církve, vzpomínám např. biskupa Gojdiče. V internaci jsem byl v denním styku s biskupem Tomáškem, pozdějším naším kardinálem, a se spirituálem olomouckého semináře Mons. Šuránkem, knězem svatého života - však se připravuje proces jeho beatifikace.

5. Kteří teologové na Vás v životě nejvíc působili?

Někdo se třeba podiví, ale je to především sv. Tomáš Akvinský. Probral jsem si znovu celou jeho Summu theologickou - studoval jsem ji hlavně během své pracovní neschopnosti po úrazu v mlékárně, kde jsem po svém propuštění z vězení jako dělník pracoval v letech 62-65. A z našich nedávných teologů to byl právě Mons. Šuránek, od něhož jsem mnoho načerpal za té téměř tříleté společné internace v Želivě. Ten měl na mne hlubší vliv než třeba Rahner, Suenens, Garigou-Lagrange, či z našich Urban, Dacik, Hanus, Zvěřina, Mádr, Bárta, Špidlík, s nimiž jsem se osobně znal a setkával. Líbí se mi leccos z optimismu Chardinova, ale má své slabiny. Rozhodující teologií je pro mne moudrost koncilu. Už ve vězení jsme promýšleli otázky, které se pak na koncilu řešily. Později jsem byl vždycky na zasedání pozván, nikdy mi však nebyla povolena cesta za hranice. Přesto jsem však dostal prsten koncilu, který nosím jako stálou připomínku věrnosti Svatému Stolci a učení Církve.

6. A váš oblíbený světec?

Nejdřív je to ovšem Matka Boží Panna Maria a hned po ní svatý Josef - ten by neměl být opomíjen, kdykoli se mluví o Marii, jejíž úcta je samozřejmá věc pro katolíky a pravoslavné křesťany. Velmi si vážím i patrona farářů sv. Jana Vianneye. Dostal jsem jeho dřevěnou plastiku od věřících ve své první farnosti, v Týnci nad Labem, a všude je od té doby se mnou, i teď ji mám v soukromé kapli.

A pak je to svatý Karel Boromejský, který mě jako křesťanův patron spojuje i se Svatým Otcem. A protože je mu zasvěcena kaple na biskupství, sloužím denně mši svatou před jeho obrazem s heslem „Humilitas“. V období po tridentském koncilu uváděl důsledně do praxe jeho usnesení. Čeští a moravští biskupové stojí dnes před podobným úkolem: realizovat ustanovení II. Vaticanana, sice se zpožděním, a proto rychle, ale uvážlivě. Nakonec nesmím zapomenout na svatého Vojtěcha, rodáka z naší Libice nad Cidlinou. K němu se pak druží také ostatní světci z Desetiletí duchovní obnovy. V současné době se intenzivněji zabývám našimi kandidáty svatořečení, bl. Zdislavou a Janem Sarkandrem. V nich obou je mi opět blíže zbožná sesterská Morava, jejichž tradic jsem si vždycky velmi vážil.

7. Vy jste byl také u zrodu Desetiletí duchovní obnovy v roce 1987. Jak tehdy tato iniciativa vznikala?

Ano, byl jsem tam z biskupů jediný, přijel jsem tehdy do Prahy z Trnic. Iniciátory byli prof. Pítha, Dr. Halík a další významné osobnosti. Byla a je to velmi pozhnaná myšlenka. Zpočátku bylo všechno tajné, pak se však přece jen podařilo, že kardinál Tomášek vyhlásil Desetiletí veřejně. Přirostlo mi velice k srdci, vidím v něm výrazný prostředek obnovy. Je mi líto, že se mu teď nevěnuje patřičná pozornost. Ve spojení s ak. malířkou Ludmilou Jandovou a dalšími jsem pomáhal hned od prvního roku šířit aspoň jeho hlavní témata do všech vrstev - a snad mohu říci i do světa.

VELIKONOČNÍ POSELSTVÍ PRO BOSNU

Bosna: Sarajevský arcibiskup kardinál Vinko Puljič vyzval katolíky diecéze, aby ji neopouštěli a zůstali. Lidské naděje nebyly splněny a mnozí vidí jediné východisko v útěku z míst zklamání, říká Puljič ve svém velikonočním poselství. Je lidské prchnout z Golgoty, ale národ nemůže zapomenout na sebe a na svou minulost.

Je správné, aby křesťan utíkal od toho, k čemu je povolán? Neplatí právě nyní, že se vzkříšený Kristus připojuje k apoštolům naplněným starostmi a pochybnostmi? Kristus nepřestal provázet své věřící během celých dějin spásy.

SKONČIL ŽIVOT VYKOUPENÝ SMRTÍ

Polsko: V Brzegu zemřel ve věku 94 let František Gajowniczek, otec rodiny, za něhož šel dobrovolně na smrt v koncentračním táboře v Osvětimi minoritský kněz, svatořečený mučedník P. Maxmilián Kolbe.

SETKÁ SE PAPEŽ S PRAVO- SLAVNÝM PATRIARCHOU?

Maďarsko: Při své návštěvě Maďarska, která se plánuje na květen nebo červen příštího roku, se má papež Jan Pavel II. setkat s hlavou pravoslavné církve, patriarchou Alexijem II., jak prohlásil iniciátor plánovaného západo-východního „církvního summitu“ v Maďarsku, opat benediktského opatství Pannonhalma u Györu, biskup Varszegi v interview u maďarským týdeníkem „Uj ember“. Podle opata Varszegiho svědčí dějiny jeho opatství a celého Maďarska o tom, že zde leží hranice mezi Východem a Západem, na jedné straně v geograficko-politickém

smyslu, na druhé straně také ve smyslu náboženském. Práce pro jednotu církve je našim posláním a odpovědností. Je to služba místní i světové církvi. Po 1000 letech rozdělení a napětí může mít gesto smíření velký význam.

JMENOVÁNÍ ARCIBISKUPA - KOADJUTORA

Vídeň: Papež Jan Pavel II. jmenoval 12. 4. světcího biskupa Dr. Christoph Schönborna arcibiskupem - koadjutorem vídeňské arcidiecéze. Podle církevního práva mají koadjutori automaticky právo nástupnictví. Dr. Schönborn (50), teolog mezinárodního významu, je od 1991 světcím biskupem vídeňské arcidiecéze. Významně se podílel na sestavení Světového katechismu katolické církve. Jeho přesné pravomoci ve funkci arcibiskupa - koadjutora nejsou dosud oznámeny.

JEDNÁNÍ ZTROSKOTALA

Vietnam: Jednání vatikánské delegace ve Vietnamu byla podle neoficiálních zpráv přerušena. Delegace měla jednat o jmenování čtyř biskupů, narazila však na kategorický odpor úřadů, které požadovaly biskupy hájící politickou linii vlády. Protože účel návštěvy nebyl splněn, chtěla delegace předčasně odcestovat, což se jí však pro technické překážky nepodařilo.

BAZILIKA V MARIAZELL OHROŽENA

Rakousko: Bazilika v Mariazell přestála v uplynulých 800 letech četné války a katastrofy, nyní však hrozí nejvýznamnějšímu poutnímu kostelu v Rakousku rozdrobení - tak popisuje nynější stav rakouské centrální poutní svatyně superior P. K. Scha-

ner. Na počátku letošního roku bylo založeno privátní kuratorium „Mariazell potřebuje vaši pomoc“. V nejbližších letech musí být sebráno na 300 až 400 milionů šilinků, aby chrám mohl být zachráněn.

PREZIDENT SVĚTOVÉ RADY CÍRKVÍ U PAPEŽE

Vatikán: Prezident Světové rady církví (Ženeva) byl na návštěvě ve Vatikánu a mluvil i se Sv. otcem. Hlavním předmětem jednání byla společná příprava církví na rok 2000. Dále se hovořilo o hledání cest k jednotě církví, o společném úsilí ve věci lidských práv a náboženské svobody, ve vztazích se státy a o společném úsilí o mír a spravedlnost.

TELEFONICKÝ EKUMENICKÝ APOŠTOLÁT

Německo: Katolická a evangelická církev začaly společný telefonický apoštolát. Ausburg se tak stává 24. německým městem, kde pracuje tato ekumenická aktivita. Její pracovníci se telefonicky táží, zda si volaný přeje jako dárek knihu se svědectvími ze života křesťanů města. Akce se připravovala 3 roky a byla oznamována v tisku i na vývěskách a plakátech. Je do ní zapojeno na 1.500 dobrovolných spolupracovníků, kteří volají z 21 středisek a nabízejí pouze knihu, kterou obdrží zájemce zdarma. 50% volaných se vyslovilo kladně. Ti jsou pak pozváni k rozhovorům ve skupinách. Celkem je v plánu obrátit se na všech 115 tisíc domácností. Asi 15-20% lidí vyjádřilo ochotu těchto rozhovorů se zúčastnit. Jde o 8-10 tisíc lidí.

Neoznačené zprávy na této dvoustraně: TISK ČBK Praha, P. Miloslav Fiala, Daria Kalcovská, Lucie Moravcová.

VELIKONOČNÍ POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE - 16. DUBNA 1995

1. „Tvou smrt zvěstujeme, Pane, tvé vzkříšení vyznáváme.“ Během Svatého týdne, týdne utrpení Páně, církev zvěstuje Kristovu smrt. Zvěstuje ji od Květné neděle a pak během velikonočního třídenního. Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílá sobota: tři dny, během nichž se rozvíjí liturgické zvěstování Kristovy smrti, které končí u hrobu; vrací se k němu především prostřednictvím jeruzalémských žen, které přišly po sobotě pomazat mastmi Kristovo tělo. Nacházejí prázdný hrob a slyší zevnitř slova: „Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkří-

šen, jak řekl“ (Mt 28,5-6). Od toho okamžiku církev začíná hlásat, že Ten, který byl mrtvý, je už živý a slaví vítězství: „Tvou smrt zvěstujeme, Pane, tvé vzkříšení vyznáváme.“

2. Je to významné, že prvními svědky vzkříšení jsou ženy. Ony jako první dostávají ze hrobu neočekávanou a ohromující zprávu, která v nich vyvolá veliký úlek. Pravda však je před jejich očima: hrob je prázdný, Kristovo tělo v něm není. Plně strachu nejasně vnímají, že jsou svědkyněmi události, jež je s to změnit dějiny člověka. Zážitek podobné udá-

losti si nemohou nechat jen pro sebe! Běží tedy k apoštolům, aby jim věrně sdělily, čeho byly svědkyněmi. Petr a Jan běží ke hrobu a zjišťují, co se dověděli od žen. Týž den se rozletí zpráva o prázdném hrobu. Večer pak v tom Ježíš utvrdí apoštoly, shromážděné ve večeřadle, že prázdný hrob je důkaz jeho zmrtvýchvstání.

3. Bylo zmrtvýchvstání pro apoštoly naprostým překvapením? Což o něm několikrát neslyšeli z Ježíšových úst? Jasně předpověděl svou smrt na kříži v Jeruzalémě. A vždy dodával: „Syn člověka ... třetího dne ☪

☉ bude vzkříšen“ (Mt 17,22-23). A to se stalo, jak to zjistily ženy a pak sami apoštolové - skutečnost předtím těžko uvěřitelná - od toho dne se stává samozřejmým údajem. Ostatně, nevzkřísil snad Ježíš mrtvé? Nevzkřísil z mrtvých svého přítele Lazara, bratra Marie a Marty? Neřekl Martě, jež plakala nad smrtí bratra: „Tvůj bratr vstane z mrtvých“ (Jan 11,23)? A pak dodal: „Já jsem vzkříšení a život“ (Jan 11,25). Což po tom všem církev může nevydávat svědectví i z mrtvýchvstání Krista? Což to může nehlásat s důrazem a s vnitřní radostí?

4. Ano, církev hlásá evangelium života silou Toho, který přemohl smrt, a vyzývá každého, aby vytrvale a odvážně pracoval na tom, aby se v naší době, poznamenané příliš mnoha znameními smrti, konečně ustavila nová kultura života, plod kultury pravdy a lásky (Evangelium

vitae, 77). Kristus otevírá cestu života! Rodinám rozvráceným válkou, obětím nenávisti a násilí jako v Alžírsku, v Bosně-Hercegovině, v Burundi a v jižním Súdánu církev neváhá znovu hlásat velikonoční poselství míru a připomínat všem společný původ od jediného Boha. Těm, kteří v utrpení čekají, aby byly uznány jejich hluboké touhy, jako Palestinci, Kurdové nebo mezi jinými domorodé obyvatelstvo Latinské Ameriky, církev nabízí dialog jako jedinou cestu vhodnou k podpoře spravedlivých řešení, pro soužití vyznačující se respektem a vzájemným přijetím. Těm, kteří jsou pokoušeni klást opět své naděje do zbraní, jako na Kavkazu a nedávno v Ekvádoru nebo v Peru, církev opakuje s naléhavou starostlivostí, že sobectví a touha po moci odporují pravdě o člověku a ještě víc důstojnosti křesťana. Všem církev připomíná, že klidné soužití, plod úcty a vzájemného pochopení se živí

trpělivou otevřeností vůči každému bratru.

5. Všechno se obnovuje ve světle Zmrtvýchvstalého, neboť jen On může říci: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky“ (Jan 11,25-26). Víra církve je obsažena v těchto slovech! Kristus, který vstal z mrtvých třetího dne, je „prvorozený z mrtvých“ (Kol 1,18). Z výšin slavnosti Zmrtvýchvstání se tato radost šíří do celého života křesťanů: „Victimae paschali laudes immolent christiani...“ Velikonoční oběti pospěšme chválu zapěti. Beránek vzkoupil své stáde. Nevinný smířil nás, hříšníky, s Otcem. Smrt se utkala s životem v podivuhodném zápase, Pán života byl mrtev, ale nyní je živý, slaví vítězství.

TISK ČBK Praha

Chystáme se uvítat Svatého Otce

Několik organizačních pokynů pro účastníky kanonizace

1) Z míst, odkud je možné vlakové spojení, doporučujeme použít vlak. Vlakové spoje na jednotlivých trasách budou posíleny.

2) Neobávejte se dlouhých přístupových tras. Všechny trasy hromadné městské dopravy ve směru na Neředín budou posíleny a budou neustále v provozu.

3) Pro všechny nahlášené autobusy budou včas zaslány parkovací karty a plánek s označením parkoviště.

4) S ohledem na kapacitu hromadné a kyvadlové městské dopravy doporučujeme příjezd autobusů do 5.30 hod. (Vlaky budou přijíždět mezi 5.30 až 7 hod.)

5) Přípravný duchovní program před kanonizační bohoslužbou začíná v 6.00 hod.

6) Autobusy, ve kterých přijedou pouze kněží, příp. akolyté, budou moci přijet přímo do prostoru letiště. (Je třeba je předem nahlásit.)

7) Vozíčkaři budou dopravováni na letiště speciálními autobusy od parkoviště u Dopravních staveb (Palačského ul. blízko zimního stadionu).

8) Hygienická a zdravotní zařízení budou v dostatečném počtu zajištěna na letišti i ve městě.

Biskup Josef Hrdlička

Připravujeme se na návštěvu..

Ti, kteří žijí v dosahu polské televize, měli na Velký pátek možnost sledovat tradiční pobožnost křížové cesty, kterou Jan Pavel II. vede v nočních hodinách v prostorech Colosea, které je posvěceno krví mučedníků. Následky dubnového úrazu zjevně ztížily Svatému Otcovi chůzi po připravené trase křížové cesty, takže tentokrát nemohl celou dobu nést kříž, jak to činil v minulých letech. V nesení kříže se střídali zástupci katolické, protestantské i pravoslavné církve. Rozjímání křížové cesty připravila přesně podle evangelijních textů protestantská švýcarská řeholnice. Le-

tošní křížovou cestu doprovázelo neobvykle studené počasí a dokonce padal sníh.

Ale fyzické obtíže nijak nezatížily ducha a mysl Jana Pavla II., který na závěr pobožnosti nepoužil připravený text, ale promluvil improvizovaně velmi aktuálně. Stejně duševně čilý a pohotový byl Jan Pavel II. i při velikonočním projevu a požehnutí Urbi et Orbi, které prokládal trefnými a vtipnými improvizacemi a živě reagoval na projevy shromážděných poutníků. Nás pak mohla potěšit jeho slova, že se těší do Prahy a Olomouce, která slyšel s námi celý svět.

-IŠ-

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Televizní „Křesťanský magazín“, vysílaný dne 9. 4. 1995 z Brna a věnovaný blahosl. Janu Sarkandrovi a blahosl. Zdislavě, byl poslední kapkou, která přesáhla hranici trpělivě shovívavosti k „nedostatečné“ úrovni pořadů s křesťanskou nálepkou. Kromě sobotních rozhlasových vysílání (vulgárně ekumenického rázu) „Zpravodajstvo z křesťanského světa“ na Radiožurnálu, bych chtěl vyjádřit zklamání a roztrpčení i nad některými televizními „Křesťanskými magazíny“. Hraní karet „o katedrálu“ bylo - byť myšlené v legraci - ukázkou hlouposti, ale pořad o sympóziu k Janu Sarkandrovi přímo šokoval drzou neomaleností, s jakou urážel cit katolíků. Ničil radost těch, kteří ctí Jana Sarkandra, jsou věrní arcibiskupovi olomouckému a milují papeže Jana Pavla II., jenž se rozhodl Jana S. svatořečit na našem území.

Nikoliv evangelíci (ti zůstali sami sebou), ale zástupci katolické strany v televizním pořadu působili značně odpudivě přijatou hrou na „demokratický přístup“ k tzv. kauze Sarkander - řečeno stupidním novinářským žargonem, který zde byl používán. Na svatém mučedníkovi nezůstal vlas čistý, byl několika mudrci souzen a odsouzen. Celkový efekt pořadu vyzněl v souvislosti se závěrečným rozhovorem s papežským nunciem asi takto: „Nám českým křesťanům se to nelíbí, ale Řím si to přeje.“

Upozorňuji, že pro nemálo lidí naší vlasti je připravované svatořečení mimořádnou historickou událostí, hřejivou radostí a inspirací, která spolu s návštěvou Svatého otce přispěje ke sblížení slovanských národů - českého, polského a slovenského. Úcta k moravskému mučedníkovi, který měl posvěcené ruce, není nic uměle vytvořeného. Začala rokem 1620 a trvá dodnes.

Jiří Černý, Pelhřimov

Nikoho nechval, než ho vyzkoušíš; tak se totiž osvědčí člověk.
(Sir 27,8)

Kanonizační zázrak blahoslaveného Jana Sarkandra.

Svatí jsou odborníci na lidský život. To je nejpotřebnější a nejkrásnější umění. Také nejtěžší. Církev často dlouho rozvažuje, než o někom řekne: To je odborník, od něho se můžete učit, to je dobrý strom, který přináší dobré ovoce...

V tom smyslu pronese své prohlášení o Janu Sarkandrovi Svätý Otec Jan Pavel II. u nás v Olomouci v neděli 21. května 1995. Sarkandrovka se stane kaplí svatého Jana Sarkandra.

O slavnosti Sarkandrova blahověření v roce 1860 jsme se už zmínili (část 21., Světlo č. 16/95).

Slavnost svatořečení (kanonizace) vyrůstala z úcty Sarkandrovky ne pouze u nás, ale ještě více v Polsku, kde je (u Těšína) Sarkandrovo rodiště Skočov. V roce 1932 dovolil papež Pius XI. rozšíření Sarkandrova svátku na celé Polsko. Svátek je tam umístěn na první neděli v červnu. V našich českých zemích se slaví 6. května.

V naší olomoucké diecézi se na procesu Sarkandrova svatořečení pracovalo - zvláště již v době Antonína Cyrila Stojana (byl olomouckým arcibiskupem v letech 1921-1923). Nyní však se teprve dovídáme, že úřední spisy k věci v roce 1949 do Říma nedošly. A jejich opisy u olomoucké diecézní správy po jedné prohlídce zmizely beze stopy. Byly spáleny?

Církev v Polsku se však o kanonizaci starala dále, zvláště přičiněním katovického biskupa Herberta Bednorze. V roce 1980 byl doručen do Říma ve prospěch věci společný list tohoto biskupa a tehdejšího apoštolského administrátora olomoucké diecéze biskupa Josefa Vransy.

To už od roku 1978 stanul v čele Církve „slovanský a polský papež Jan Pavel II. (Karol Wojtyła). Navíc došlo na přímluvu Jana Sarkandra k zázračnému uzdravení.

(Následuje úryvek z přednášky katovického arcibiskupa Damiana Zimoně na sarkandrovském sympoziu v Olomouci dne 31. ledna 1995:) Skočovský farář P. Karel Picha si 2. června 1979 začal stěžovat na silné bolesti břišní dutiny. Přes okamžitou pomoc místní lékařky se stav nemocného nezlepšil. V noci z 2. na 3. června byl převezen do nemocnice

v Těšíně, kde na základě provedeného vyšetření byla stanovena následující diagnóza: zánět žlučníku, akutní zánět slinivky břišní a zánět pobřišnice. Bylo rozhodnuto o okamžitém chirurgickém zákroku, který byl proveden 3. června. Bohužel stav nemocného po operaci i přes intenzivní terapii se stále zhoršoval. Stále se udržovala vysoká teplota, kalný výtok z vývodu nasazených při operaci. Třetí den po operaci se stav nemocného zhoršil kvůli zápalu levé části plic. Po dobu dvou týdnů byl ve stálém nebezpečí smrti také pro nedostatečnou činnost ledvin.

Na základě lékařské dokumentace byl závěrečný stav nemocného P. Karla Pichy popsán lékařskou radou při Kongregaci pro svatořečení následujícím způsobem: „pancreatite acuta emorragica, colicistite calcolosa, peritonite, shock tossico complicato nel decorso post-operatorio da polmonite basale sn., versamento pleurico“ („akutní krvácející zánět slinivky, zánět žlučníku s kameny, zánět pobřišnice, šok jedovatý komplikovaný v průběhu pooperačním zánět plic spodní nalevo, výron pohrudnicový“).

Když příbuzní a farníci ze Skočova a rovněž ze sousedních farností byli informováni o tak těžkém zdravotním stavu P. Karla, začali se ve vroucích modlitbách obracet k Bohu na přímluvu blahoslaveného Jana Sarkandra, patrona města, o milost uzdravení. Každodenně po mši sv. probíhala nověna před oltářem blahoslaveného Jana a po jejím ukončení začala druhá. S jistotou byla modlitba věřících přijata Pánem Bohem, neboť 15. den po operaci nastalo náhlé a rychlé zlepšení zdravotního stavu nemocného. Sami lékaři zabývající se léčením P. Karla Pichy nebyli s to poskytnout žádnou adekvátní a vyčerpávající lékařskou motivaci k tak náhlé a kompletní změně jeho zdravotního stavu.

14. července P. Karel opustil nemocnici a hned se vrátil k pastorační práci své farnosti ve Skočově. Tento fakt je pádným svědectvím úplného a rychlého zázračného uzdravení. P. Karel zemřel o 4 roky později, 7. září 1983 na srdeční infarkt, tedy z důvodu, který nemá žádnou souvislost s výše popsanou událostí.

Kanonické zkoumání výše popsaného zázračného uzdravení bylo provedeno v období od 13. 12. 1990 do 18. 5. 1991 v biskupské kurii v Katovicích, kde bylo vyslechnuto 13 svědků. Lékařská rada při Kongregaci pro svatořečení po důkladném prostudování a prodiskutování věci dne 22. 2. 1992 požádala o doplňující klinickou dokumentaci. Poněvadž takou

dokumentaci nebylo možno dodat, byl na schůzi lékařské rady Kongregace 26. 11. 1992 pozván lékař dr. T. Jarosz, který nemocného operoval a pečoval o něj. Po vyslechnutí jeho relace a odpovědi na dotazy rada stanovila, že je toto uzdravení při současném stavu lékařské vědy přirozeným způsobem nevysvětlitelné.

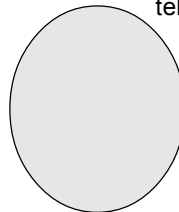
Dne 5. 1. 1993 konzultovali teologové Kongregace pro svatořečení po důkladném obeznámení se s předloženou dokumentací uznali bezprostřední souvislost mezi rychlým uzdravením a modlitbou k Bohu prostřednictvím blahoslaveného Jana, čili že zázračný fakt vykonal Pán Bůh na přímluvu blahoslaveného Jana.

Myšlenky, touhy a modlitby Božího lidu a jeho biskupů polských i našich (Antonína Cyrila Stojana, Leopolda Prečana, Karla Matochy, Františka Vaňáka a Jana Graubnera) se soustřeďují - a zazáří, až papež Jan Pavel II. u nás řekne slovo, které kanonizuje.

Mons. Erich Pepřik

MARTA VONDRÁKOVÁ KŘESŤANSKÁ CESTOVNÍ KANCELÁŘ - MISIE

Masarykovo nám. 46
751 03 BRODEK u Př.
tel./fax. 0641/941 80

Vás zve na

VELKOU POUŤ DO MEDJUGORJE

v termínu

od 13.5. do 18.5.1995

7 autobusů, 5 kněží, 315 poutníků

- bohatý duchovní program
v místě pobytu i v autobuse
za jízdy

- volná místa v autobuse „G“,
který pojedí po trase:
Olomouc, Přerov, Lukov, Slušovice,
Zlín, Uh. Hradiště,
Mutěnice, Břeclav.

DOPRAVA V KLIMATIZOVANÉM
AUTOBUSE S VIDEEM
CENA 1895 Kč + 27 DM

Apoštolská exhorta „Marialis cultus“ papeže Pavla VI.

Prosíci Panně se podobá též církev, která každodenně předkládá nebeskému Otci potřeby svých dětí a „Pána bez ustání chválí a oroduje za spásu celého světa“⁵¹.

19. Maria je také panenská Matka. „Ve víře a v poslušnosti, bez styku s mužem, zastíněna Duchem svatým, porodila na zemi Syna Otce“⁵²: Bůh si přál, aby toto jedinečné a podivuhodné mateřství bylo předobrazem a vzorem plodnosti panenské církve. I ona se totiž stává matkou: „kázáním a křtem rodí k novému a nesmrtelnému životu dětí, počaté z Ducha svatého a zrozené z Boha“⁵³. Církevní Otcové tedy správně učili, že církev ve svátosti křtu jaksi pokračuje v panenském mateřství Mariině. Uvádíme z jejich svědectví slova svatého Lva Velikého, našeho slavného předchůdce; ten v jednom vánočním kázání říká: „(Kristus) vložil do křestního pramene počátek, který přijal v lůně Panny: dal vodě to, co dal Matce; moc Nejvyššího a zastínění Duchem svatým (viz Lk 1,35), které způsobily, že Maria porodila Spasitele, dávají též vodě moc rodit k novému životu ty, kdo věří“⁵⁴. A chceme-li čerpat z liturgických pramenů, můžeme připomenout krásnou modlitbu španělské liturgie, zvanou „Illatio“: „Ona

(Maria) nosila život v lůně, tato (církev) v křestním prameni. V jejím (Mariině) těle byl Kristus utvořen, v křestní vodě církev je Kristus oblékán“⁵⁵.

20. Maria je konečně Pannou, která se obětuje. To je patrné při obětování Ježíše v chrámě (viz Lk 2,22-35); církev, vedená Duchem svatým, vidí v této události vedle vyplnění zákona a obětování prvorozců (viz Ex 13,11-16) a očišťování matky (viz Lv 12,6-8) také tajemství, které má vztah k dějinám spásy. Církev vidí, že v této události pokračuje ona první oběť, kterou Slovo přineslo Otci, když se stalo tělem a vstoupilo do světa (viz Žid 10,5-7), a že se zvěstuje spása všem lidem, když Simeon nazývá malého Ježíše světlem k osvětlení národů a slávou Izraele (viz Lk 2,32) a uznává ho za Mesiáše a Spasitele všech lidí; a poznala také, že se obětování v chrámě vztahuje prorocky na Kristovo utrpení, protože Simeonova slova, která v jediném pohledu do budoucnosti spojují Syna, „znamení, jemuž se bude klást odpor“ (Lk 2,34) a matku, jejíž duši pronikne meč (viz Lk 2,35), se splnila na hoře Kalvárii. Obětování Krista jako tajemství spásy poukazuje tedy z různých hledisek na spásnou událost kříže. A ze-

jména od středověku viděla i sama církev v Panně, nesoucí do Jeruzaléma Syna, aby jej představila Pánu (Lk 2,22), obětí vůli, ochotu k oběti, která překračuje běžný význam tohoto obřadu. Dosvědčují to slova něžného povzbuzení svatého Bernarda: „Obětuj Syna, svatá Panno, a představ Pánu požehnaný plod svého života. Obětuj ke smíření nás všech obětí svatou, v níž má Bůh zalíbení“⁵⁶.

Poznámky:

⁵¹ II. vatikánský koncil, Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 83: AAS 56 (1964), str. 121.

⁵² II. vatikánský koncil, Dogmatická konstituce o církvi *Lumen Gentium*, č. 63: AAS 57 (1965), str. 64.

⁵³ *Tamtéž*, č. 64: AAS 57 (1965), str. 64.

⁵⁴ *Tractatus XXV* (In Nativitate Domini), 5: CCL 138, str. 123; S Ch 22bis, str. 132; srov. též *Tractatus XXIX* (In Nativitate Domini), 1: CCL *tamtéž*, str. 147; S Ch *tamtéž*, str. 178; *Tractatus LXIII* (De Passione Domini) 6: CCL *tamtéž*, str. 386; S Ch 74, str. 82.

⁵⁵ M. Ferotin, Le „*Liber Mozarabicus Sacramentorum*“, sloupec 56.

⁵⁶ *In purificatione B. Mariae, Sermo III*, 2: PL 183, 370; *Sancti Bernardi Opera*, vyd. J. Leclercq - H. Rochais, IV, Romae 1966, str. 342.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka OL 51. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.